

Kirsten Johansen og Gunhild Michelsen hittust í skúlagarðinum á kostaskúlanum í Tølløse í 1965. Tá vóru tær 16 og 17 ára gamlar

Hesar myndir eru frá tíðini, tá tað var vanligt skemt millum ung at fara í fotoautomatina. Myndirnar eru frá árunum á skúlanum og aftaná

Vit eiga nakað sum eingin annar eigur

Tær hittust fyrri 30 árum síðani á einum skúla í Danmark. Síðani giftust tær og stovnaðu familju í hvør sínum landi, hava á hildið silvurbrúdleyp, og enn eru tær eins tætt knýttar at hvørjar í aðrari

DAGNY JOENSEN

Ein áhoyrari verður avgjørt til staðar tá Kirsten Johansen, operasangari, saman við tónleikararunum Søren Johannesen og Ib Nielsen, í næstum skipa fyrri konsertum í Føroyum. Tað er Gunhild Michelsen, sum vinkonan Kirsten kemur til Føroyar at vitja í nakrar dagar.

Gunhild Michelsen í Havn og Kirsten Johansen í Roskilde hittust sum 16 og 17 ára gamlar á kostskúla í Tølløse í 1965. Hóast tær ikkiingu í sama flokki, so komu tær saman í skúlagarðinum tann fyrsta dagin á skúlanum, og hava hildið saman síðani. Gjøgnum árin hava tær ferðast dúgliga aftur og fram millum Danmark og Føroyar, og Kirsten sigur í telefonsamrøðu við Sosialin, at hon kennir seg at hava sterk bond til Føroyar, sum við árunum er vorðin ein partur av lívinum.

Orsøkin til, at Gunhild fór

til Danmarkar at ganga í realskúla, var, at hon hevði verið sjúk í rygginum í eitt ár. Hon hættaði sær ikki í skúla í Havn, av tí at hon ikki slapp at ganga í sama flokki sum skúlafelagarir.

Mamma Gunhild tosaði við eina vinkonu, sum segði henni um skúlan í Tølløse, har sonurin Marcus Kølum gekk í skúla, og at honum dámdi ógvuliga væl. Gunhild tók av tilboðnum frá foreldrunum og fór til Danmarkar at ganga í skúla.

Kendi seg sum heima hjá vinkonuni

Vit buðu á skúlanum, og í víkuskiftinum fóru donsku næmingarnir heim. Kirsten, sum helst hevur hildið tað verið synd í mær, hjóðaði mær við heim. Tá var eingin telefon, og mær dámdi einki at fara heim við henni, tá hon ikki hevði boðað foreldrunum frá, minnst Gunhild, sum visti, at í Danmark gjørdi fólk altíð so nógv burturur at siga frá,

áðrenn tær fóru at vitja fólk.

Eg ringdi til mamma og segði henni frá, at eg fór, og hon var eins ivasom og eg, tí eg als einki visti at siga henni um heimið og foreldrini hjá Kirsten, sigur Gunhild.

Tað var tó eingin orsök at órógvast, tí Gunhild var móttikin við opnum ørmum og fekk sitt annað heim hjá vinkonuni.

Foreldrini vóru sera áhugað í tónleiki og sangi. Tey sungu í kirkjukórum og vóru við í smáum tónleikabólum innan klassiskan tónleik.

Eg minnst, at Kirsten bert átti eina popplátu. Tað var ein við Tommy Steel, britska popptónleikaranum, sum var best umtóktur just tá. Vit plagdu at seta plátuna á plátuspælaran og læsa hurðina, tí hini ikki orkaðu at hoyra slíkt.

Bjóðaði vinkonuni heim til Føroyar

Fleiri føroyingar gingu á skúlanum í Tølløse, og ein

teirra var Marcus Kølum, sum eisini slapp upp í vinarlagið hjá Kirsten og Gunhild. Tey trý hava hildið saman síðani, og hava vitjað hvør hjá øðrum gjøgnum árin.

Gunhild hevur altíð havt stóran áhuga fyrri sangi og tónleiki, og hon hevur eisini í nógv ár verið limur í sangkóri. Heima hjá familjuni hjá Kirsten hoyrði hon í klassiskan tónleik, og heldur sjálf, at henda áhuga hevur Kirsten verið við til at vekja.

Á skúlanum vóru vit í gentakóri, sum dreingirnir kallaði einglakórið. Kirsten var eisini í kirkjukórinum í Roskilde og fór hvønn sunnumorgum í kirkju. Longu tá hevði Kirsten ómetaliga vakra sangrødd. Tá hon sang á baðrúminum um morgunin, lurtaðu vit øll í andakt, sigur Gunhild.

Tá Gunhild fór heim í summarfrí fyrsta árið, var tað bert náttúrligt, at Kirsten fór heim við henni. Tá pápi Kirsten spurdi hana, hvussu

VINKONUR FYRRI LÍVID:

